

«Бог з великої Своєї милості відродив нас до живої надії через воскресіння Ісуса Христа» (1 Петра, 1:3)

ЖИВА НАДІЯ

Червень – серпень 2023 р., №124

Християнська газета

www.dorogadoboga.com.ua

Так каже Господь: «Бо виллю Я воду на спражене, а текучі потоки на суходіл, виллю Духа Свого на насіння твоє, а благословення Моє на нащадків твоїх» Ісаїя, 44:3

ЗІ СВЯТОМ ДУХА СВЯТОГО!

«Але настане час (і вже такий час настав!), коли справжні шанувальники Бога поклоняться Отцеві Небесному в душі та істині, бо саме таких шанувальників шукає Собі Отець. Бог є Дух, і ті, що поклоняються Йому, повинні вклонятися Богові в душі та в правді!» (Євангелія від Іоанна, 4:23-24).

«Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете...» Дії 1:8

Сердечно вітаємо вас, дорогі брати та сестри по спільній вірі в Ісуса Христа та святу Євангелію, з Днем великого християнського свята – зішестям СВЯТОГО ДУХА В ДЕНЬ П'ЯТДЕСЯТНИЦІ!

Це свято ще має назву ТРІЦЯ, бо Дух Святий – третя особа Бога. ОТЕЦЬ, СИН І ДУХ СВЯТИЙ! «А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Тож

йдіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа...» (Мт. 28:18-19). Також це свято є народженням Церкви Ісуса Христа. А ще його називають святом П'ЯТДЕСЯТНИЦІ, бо зішестя Духа Святого сталося в п'ятдесятний день після воскресіння Ісуса Христа.

У День П'ятдесятниці сповнилися обітниці, дані Церкві Ісусом Христом про Духа Святого.

Дух Святий приніс силу учням для свідоцтва: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8). Дух Святий докорінно змінив життя Апостолів так, що хто дивився на них, той дивувався: «І пізнали їх, що вони з Ісусом були» (Дії 4:13).

Благословенну працю Духа Святого ми бачимо й сьогодні. Дух Святий відроджує душі через віру та слухання Слова Божого, додає спасенних до Церкви Христової. Він приніс для нас мудрість і силу, щоб учні Ісуса Христа (тобто Його Церква) звіщали Добру новину (Євангеліє) усім людям. «Він допомагає нам у наших немочах, ...заступається за нас невимовними зітханнями» (Рим.8:26). Дух Святий творить у нас характер небесної краси, перероджує нас в образ Христа: «Щоб відкинути старого чоловіка, який зотліває у зваблених пожадливостях, а зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом, справедливості, святості та правді» (Єф.4:22-24). Тож, даймо місце Духу Святому у наших серцях, у наших домівках та наших церквах, для Його славної праці! Сповнимось Духом Святим, Духом миру, єдності та любові!

Дух Святий

Йду вперед я стежкою земною,
Та панує мир в душі моїй,
Бо не сам я, поруч йде зі мною
І мене тримає Дух Святий.

В небеса показує дорогу,
До осель небесного Отця,
Над гріхом дарує перемогу,
І вогнем запалює серця.

Той вогонь мою холодну душу
Зігриває полум'ям святим,
Наче землю у серпневу сушу,
Він струмочком зрошує живим.

Цей струмок святої благодаті,
Сил духовних додає мені,
Я радію, хочеться співати,
Забуваю труднощі земні.

Дух Святий! Живи в мені постійно,
Піднімай тоді, коли впаду,
Вірю, що з Тобою неодмінно
Я осель небесних досягну.

Підкріпляй тоді, коли безсилий,
Щоб я віру до кінця зберіг,
Проти ворога борюся сміло,
І його нападки переміг.

Як зустріти труднощі прийдеться,
На дорозі важкій і сумній,
Більше й більше сповнюй моє серце,
Я живу Тобою, Дух Святий!

Олександр Войтицький

«Бо Я – Господь,
Бог твій, що
держить тебе
за правицю
й говорить
до тебе: НЕ
БІЙСЯ, Я ТОБІ
ДОПОМОЖУ!»
Іс. 41:13

ЖИВА НАДІЯ НЕХАЙ ЖИВЕ У ВАШОМУ СЕРЦІ

«КОЛИ ХТО НЕ НАРОДИТЬСЯ ЗГОРИ, ТОЙ НЕ МОЖЕ ПОБАЧИТИ БОЖОГО ЦАРСТВА!»

В Євангелії розповідається про побожного чоловіка Никодима, старійшину в Ізраїлі, який шукав зустрічі з Ісусом Христом. Він побоювався фарисеїв, тому прийшов до Ісуса вночі. При початках їхньої розмови він не второпав слів, які йому сказав Христос. Що ж Він сказав? «Тобі потрібно народитися згори!» Никодим навіть не висловив свого запитання, з яким він прийшов до Ісуса, однак Христос знає навіть наші думки, і Він бачив шукання душі Никодима.

Никодим щиро вірив в Бога, про Котрого оповідає Біблія і він вірив, що існує Царство Боже, в яке входять душі померлих після земного життя. Никодим хотів побачити це Боже Царство і хотів туди увійти, однак не знав як саме. Розуміючи, що Ісус – чоловік від Бога, він надіявся отримати вичерпну відповідь на своє запитання. Ісус одразу сказав йому: «Щиру правду, щиру кажу тобі: коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства!» (Ів. 3:3).

Никодим був вчителем в народі Ізраїлю, однак не зрозумів про що йому сказав Ісус і здивувався: «Як може людина, буди старію, народитися? Чи може вона вдруге увійти до лона своєї матері й народитися?» (Ів. 3:4).

Після такої відповіді Христос знову йому каже: «Щиру правду, щиру кажу тобі: коли хто не народиться з води й Духа, не може увійти до Божого Царства. Народжене від тіла є тілом, а народжене від Духа є Духом. Не дивуйся з того, що Я сказав тобі: **ВАМ ТРЕБА НАРОДИТИСЯ ЗГОРИ**» (Ів. 3:5-7).

НАРОДЖЕННЯ ЗГОРИ – ЦЕ ДУХОВНЕ НАРОДЖЕННЯ ВІД БОГА

Мама дуже радіє, коли народжується її дитина, яку вона носила під своїм серцем. Однак, що народилося від тіла є тілом, а народжене від Духа є Духом. Іншими словами про це написано в Євангелії від Івана (1 розділ, 12-13 вірші): «**А тим, які прийняли Його (тобто Ісуса Христа), дав владу стати Божими дітьми, тим, які вірять у Його ім'я. Вони не народилися ні з крові, ні з тілесного бажання, ані з бажання чоловіка, але народилися від Бога!**»

Отже, народження згори – це духовне народження від Бога, Духа Божого, Слова Божого. Слова Ісуса Христа стосуються не тільки Никодима, а й сьогодні лунають до кожної людини, яка вірить Богу: «Тобі треба народитися згори – від Бога!» Так

НАРОДЖЕННЯ ЗГОРИ

промовляє Слово Боже, яке незмінне та істинне. Бо сьогодні є багато людей, які вірують в Бога на свій розсуд, згідно з батьківськими переданнями, церковними традиціями, однак кожного такого вірянина Ісус запитує: «**А ти народжений від Бога?**»

ПРИКЛАДИ З БІБЛІЇ ПРО НАРОДЖЕННЯ ЗГОРИ

1) «СЬОГОДНІ НА ДІМ ЦЕЙ СПАСІННЯ ПРИЙШЛО!»

Чоловік, на ім'я Закхей, начальник митниці, був малий на зріст, тому заліз на дерево, щоб побачити Ісуса, Який повинен був проходити поблизу з великим натовпом. На нього звернув увагу Ісус і сказав: «Закхею, зійди зараз додолу, бо сьогодні потрібно Мені бути в домі твоїм! І той одразу додолу зліз, і прийняв Його з радістю. А всі, як побачили це, почали нарікати, і казали: «Він до грішного мужа в дім зайшов!» Став же Закхей та й промовив до Господа: «Господи, половину маєтку свого я віддам ось убогим, а коли кого скривдив був чим, верну вчетверо». Ісус же промовив до нього: «**Сьогодні на цей дім спасіння прийшло, бо й він син Авраамів. Бо Син Людський прийшов, щоб знайти та спасти те, що загинуло!**» (Луки, 19:1-10).

У той момент Закхей став іншою людиною, відбулося його духовне народження.

2) ПОКАЯННЯ САВЛА

9 розділ, Книга Дії Апостолів, починається зі слів про Савла, який дихав злобою на християн, з великою люттю гонив їх, саджав у в'язниці, він схвалював вбивство праведника Стефана, якого юдеї побили камінням. Йому мало було переслідувати християн в Єрусалимі, то він взяв

вірчого листа від первосвященника і направився в Дамаск, бо почув, що й там з'явилися послідовники Ісуса. Коли ж Савл наближався до Дамаску, його раптово осяяло яскраве світло, він впав на землю, почувши голос: «Савле, чому ти Мене переслідуєш?» І він запитав: «Хто Ти, Пане?» «Я – Ісус, Якого ти переслідуєш!» Савл затремтів увесь і сказав: «Господи, що накажеш мені робити?» У той момент від яскравого світла Савл тимчасово втратив фізичний зір, але прозрів духовно: пройшло його духовне народження. У його серці відбулася така кардинальна переміна, що він одразу скрізь почав сміливо звіщати, що Ісус – то є Син Бога живого!

Навколо всі дивувалися з того, бо до сі знали Савла, як гонителя християн. Ми знаємо цього ревного учня Христа за йменням апостол Павло.

3) «ПРОЩАЮТЬСЯ ТОБІ ГРІХИ!»

Ще одна історія, яка записана в Євангелії від Луки (7 розділ). Один фарисей запросив Ісуса на обід у свій дім. Коли вони сіли при столі, раптом у ту кімнату зайшла жінка, що була в тому місті велика грішниця. Вона принесла алебастрову пляшечку дорогоцінного мира, «і припавши до ніг Ісуса ззаду, плачучи, почала обливати сльозами Йому ноги, і волоссям своїм витирала, ноги Йому цілувала та миром мастила... Побачивши це, фарисей, що покликав Його, міркував собі, кажучи: «Коли б був Він пророк, Він би знав, хто ото і яка жінка до Нього торкається, бо ж то грішниця!»

Фарисей Ісуса у своєму серці принизив і навіть за пророка не поражував. Христос промовив до нього: «Чи ти бачиш цю жінку? Я прибув у твій дім, ти на ноги Мої не подав і води, а вона окропила сльозами Мої ноги й обтерла волоссям своїм. Поцілунку не дав ти Мені, а вона, відколи ввійшов Я, Мої ноги цілує невпинно. Моєї голови ти оливою не намастив, а вона миром олигою мої намастила... Ось тому говорю Я тобі: Численні гріхи її прощені, бо багато вона полюбила. Кому ж мало

прощається, такий мало любить. А до неї промовив: «Прощаються тобі гріхи! ...Твоя віра спасла тебе, іди з миром!»

Є ТРИ РЕЧІ, ЯКІ СВІДЧАТЬ ПРО ДУХОВНЕ НАРОДЖЕННЯ:

- 1) людина визнає себе грішною;
- 2) свідомо щиро кається у своїх гріхах;
- 3) приносить добрий плід покаяння.

Іван Величко, пастор церкви, с. Кам'янка, Буковина.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Шановний читачу!

Ти прочитав лише три приклади з Нового Завіту про набуття істинної віри в Спасителя Ісуса Христа, що називається народженням згори. Кожен щирий християнин, який увірував, покаюся у своїх гріхах, прийняв Завіт з Богом через святе водне хрещення, народжений згори – від Духа Святого. Такий християнин вже сміливо свідчить про свою віру, про Ісуса Христа. І напевно що кожен народжений згори назавжди пам'ятає той час, як саме він набув живу віру, як у його серці відбулися перемини, і він став жити по-новому, став служити Богу. **Народжена згори людина любить Слово Боже.**

Апостол Петро залишив для щирих християн таку настанову: «...і, немов новонароджені немовлята, жадайте щирого духовного молока, щоб ним вирости вам на спасіння, якщо ви спробували, що добрий Господь» (1Петр.2:2-3). Як народжене немовлятко потребує молока матері, так і народжений духовно християнин жадає духовного молока – тобто Слова Божого. А де Слово Боже? В Біблії!

ШАНОВНИЙ ЧИТАЧУ! Чи можеш ти дати позитивно відповіді на питання цієї статті: 1) чи ти покаюся у своїх гріхах? 2) чи ти прийняв вірою Ісуса Христа, як свого особистого Спасителя? 3) чи намагаєшся жити по-новому, так, як заповідав Ісус Христос в Євангелії? 4) чи ти читаєш і досліджуєш Слово Боже, тобто Біблію?

Нехай Бог благословить тебе, щоб усі ці питання у твоєму житті були вирішені позитивно і ти отримав у своє серце засвідчення від Духа Святого про духовне народження від Бога: «**Бо всі, що водяться Божим духом, є Божі сини. Бо ви не одержали духа рабства знову на страх, але одержали Духа синівства, через який кличемо: «Авва, Отче!» САМ ДУХ СВІДЧИТЬ НАШОМУ ДУХОВІ, ЩО МИ Є БОЖИМИ ДІТЬМИ**» (Рим.8:14-16).

ЩИРА ВІРА ЧИ ЗАБОБОН?

«Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші від усіх людей!» (1 Кор. 15:19).

Це слова апостола Павла, які стосуються й тих, хто нині називають себе християнами. Які християни можуть бути нещасними? Ті, які не вірять у воскресіння Ісуса Христа і в те, що після того, як їхня душа вийде з тіла (тобто коли вони помруть) – вони будуть разом з Ісусом Христом у Його Небесному Царстві. Є релігійні люди, які виконують певні обряди, церковні треби, наприклад, хрещення малюка, освячення автомобіля, церковний весільний обряд тощо... Однак вони це роблять насамперед для того, щоб допомогло у цьому житті. Дитину хрестять, щоб їй

добре велося у світі і нічого поганого не трапилося з нею, хоч батьки дитини ведуть цілком світське життя, яке не відповідає заповідям Христа; у церкві весільний обряд, щоб шлюб був міцний... Однак на весіллі впиваються алкоголем і роблять інші гріхи; Автомобіль освятив священник, повісив у ньому іконки (обереги), однак в салоні водій матюкається, курить і блудить... Такі обряди можна швидше назвати забобонами, аніж тим, що відповідає щирій вірі в Бога. «**Догодити ж без віри (Богові) не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду**» (Євр. 11:6).

Віра приходить від слухання (читання) Слова Божого. І якщо людина стверджує, що вона християнка, однак ніколи не читала Новий Завіт, то як така людина може знати вимоги Бога до

неї? «**Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове**» (Рим.10:17). Багато людей кажуть, що вони у своїх вчинках і діях керуються своєю совістю... Справді, совість – союзник Бога, однак і тут може бути велика похибка і в багатьох людей совість приспана, або навіть спалена.

Отже, питання відкрите перед кожним із нас: ЯКА НАША ВІРА?

ЧИМ КЕРУЄМОСЯ МИ В НАШОМУ ЖИТТІ? ЩО ОЧІКУЄМО МИ В МАЙБУТНЬОМУ, ЗА МЕЖЕЮ СМЕРТІ?

ЯКА НАША НАДІЯ?

ЯКІ МОТИВИ ЦЕРКОВНИХ ОБРЯДІВ, ЩО МИ ВИКОНУЄМО?

Даймо чесну відповідь перед своєю совістю, перед вічністю, перед Богом...

ЗА КИМ ЛУНАЄ ДЗВІН?

«...Смерть кожної людини применшує й мене, бо я єдиний з усім людством, а тому не питаю, за ким лунає дзвін: він дзвонить по тобі»

з проповіді Джона Донна «Звернення до Господа під час злиднів та лиха» (1624 р.)

«Так, людина смертна, але це було б ще пів біди. Погано те, що вона іноді раптово смертна, ось у чому фокус! І взагалі не може сказати, що вона робитиме сьогодні увечері». Це цитата із діалогу Воланда і Берліоза (роман Булгакова «Майстер і Маргарита»).

У тому, що смерть може прийти раптово, останні місяці переконаюся все частіше, коли бачу і чую, як несподівано помирають друзі, знайомі... Вчора чоловік ще на базарі торгував, а сьогодні вже помер. Чи збирався цей чоловік помирати? Ні... «Ось у чому фокус». В народі навіть не заведено говорити про смерть. Чоловік вже явно при смерті... Лікарі, які розтинали його черево, подивилися, зашили й озвучили родичам страшний діагноз. Тільки хворому нічого не сказали, а «потішають»: «Ось тобі зробили операцію, ти поправишся...».

Я був біля такого хворого, добре, що він щиро покався й обіцяв навіть прийти до церкви, як одужає... То була наша остання зустріч, і я вірю, що святий Бог прийняв його душу.

Досі з сумом згадую свого брата, який молодший за мене, трудяга, прийшов доньці квартиру доробляти, стало погано, навіть на ліжко не захотів лягати, щоб чисту білизну не забруднити, ліг на підлогу... Втратив свідомість... Потім у лікарні через декілька днів прийшов до тям на короткий час, медсестра-християнка говорила йому про Ісуса Христа...

Я дивуюся з одного: чому люди такі безпечні й так легковажають своїм життям? Тож на вагах вічності їхня безсмертна душа... Не варто бути самовпевненим або ж безпечно кидатися фразами, на зразок, що всі там будемо, або ж «мені все одно».

Ворог (диявол з армією бісів) приспав твою пильність, якщо ти кажеш, що не віриш у Бога, або ж віриш по своєму... і продовжуєш бучно святкувати Дні народження, напиваючись до безтями й на день тобі не вистачає пачки сигарет. Так, ти «обачно» купуєш із фільтром, бо не такі шкідливі. Який самообман! Тож у тебе тиск на межі інсульту, а ти продовжуєш хвалитися тим, що можеш випити пляшку горілки й навіть не сп'яніти. З твоїх слів ти не алкоголік, і навіть не п'яниця, ти все контролюєш... Тільки смерть приходить раптово...

Стоп! А чи ж раптово приходить смерть? Тож

ні! Попередження про її прихід лунають щодня, такі собі дзвіночки: «Дзень-дзелень! Дзень-дзелень!» Символічно й дзвін в храмі бемкає, нагадуючи, що час твого земного життя добігає кінця. Кожен день нашого життя – це черговий дзвіночок! Я так звик до життя, однак є межа наших років земної мандрівки. Кому 70, кому 80 – при кращому здоров'ї. А потім ми відлітаємо – так написано в Біблії: «Днів наших – сімдесят років, а якщо є сила, то вісімдесят років, і найкраще в них забирає праця й смуток; вони минають швидко, і ми відлітаємо...» (Пс. 89:10). Наша душа відлітає, тільки куди?

«Та то фанатики!» – кажеш ти, тицяючи пальцем на християн, які хотіли тобі щось там сказати на вулиці про Бога. На твою думку то слабаки, а ти герой (тільки здається – у своїх очах). Настає момент в житті й ти нікому стаєш непотрібним, і ніхто не може врятувати твое занедбане (тобою ж упродовж десятків років) здоров'я – ні лікарі, ні гроші, ніщо...

У Євангелії Ісус привів притчу про багача і Лазаря (Лк.16:19-31). Багач щодня бенкети влаштовував, напевно що об'їдався та впивався, наближаючи тим самим свою кончину. Біда навіть не в тім, що він був нестриманий в їжі, а в тім, що не вірив Богу, не кааявся у своїх гріхах, багач не вірив в попередження Слова Божого: **тож прийде мить і ти постанеш перед Божий суд і що скажеш Йому?**

ДО УВАГИ ВСІХ ЧИТАЧІВ!

Ніхто не зможе виправдатися перед Богом своїми добрими справами, щедрістю, церковними обрядами, традиціями, релігійністю тощо... **Головне питання: ЧИ ТИ ПРИЙНЯВ ВІРОЮ ІСУСА ХРИСТА УСІМ СВОЇМ СЕРЦЕМ? ЧИ ПОКАЯВСЯ ЩИРО У ВСІХ СВОЇХ ГРІХАХ?** Так покааявся, що рішуче відкинув попередній безбожний спосіб життя? Може ти й розумніший за того «фанатика», що ходить в Дім молитви, однак чи ти маєш впевненість у завтрашньому дні за свою душу? Не за матеріальний добробут, а саме за душу...

Я бачив багато людей, які мовби уважно слухали мою проповідь, кивали головами, одна жіночка раз по раз клала на себе хресне знамено... Однак практика показує, що тільки одиниці, послухавши Євангелію, стають на новий шлях життя: з Ісусом Христом. Колись до Івана Хрестителя приходили навіть поважні люди з касти фарисеїв, щоб звершити обряд хрещення, і тим самим втекти від гніву Божого, однак Іван їм суворо сказав: **«Покажіть гідний плід вашого покаяння!»**

На ділі покажіть чого вартує ваше покаяння, ваша віра в Бога.

ЗА КИМ ЛУНАЄ ДЗВІН? ВІН ДЗВОНІТЬ ПО ТОБІ...

Геннадій Андросов

Я ЗНАЮ КРАЙ, ДЕ ГОРЯ ВЖЕ НЕ БУДЕ...

Я знаю край, де горя вже не буде,
Де більш не буде литись братня кров.
Там горя й сліз ніколи вже не буде,
Бо там панує правда та любов!

Забудуться там сльози та зітхання,
Журбі не буде більше вороття,
На спогад не придуть земні страждання –
Лиш радістю окрилене життя.

В той рідний край веде мене дорога,
Той рідний край я змалку полюбив,
Іду туди і славлю мого Бога,
Що Він мені цей шлях святий відкрив.

Іду і всіх, кого лиш зустрічаю,
Я кличу за собою в рідний край,

Туди, де Сонце Правди вічно сяє,
Не відцвітає там ніколи май.

Ідуть туди, усі скорботні люди,
Бо там уже не плетється братня кров.
Там горя й сліз ніколи вже не буде,
Бо там панує правда та любов!

«Потім я побачив нове небо та нову землю. Першого неба та першої землі вже не було, моря теж більше не було. І я, Іоанн, побачив святе місто Єрусалим, нове, що сходиться від Бога з неба, приготоване як наречена, прикрашена для чоловіка свого. І я почув гучний голос, що пролунав від трону: Це житло Бога з людьми. Тут Він житиме з ними, і вони будуть Його народом, а Він буде з ними їхнім Богом. Він кожну сльозу витре з їхніх очей. Більше не буде ні смерті, ні скорботи, ні плачу, ні болю, бо перше минулося» (Відкриття Іоанна, 21:1-4)

ОСОБА ДУХА СВЯТОГО

Ми мусимо зрозуміти перш за все, що Дух Святий є Особа, а тоді ми можемо вже розглядати Його дії та працю. Він не з'явився на землі в тілі, як це зробив Бог Син, але Він також реальний. Звичайно, треба визнати, що для людського обмеженого розуму це нелегко зрозуміти. Але, якщо ми досліджуємо Слово Боже, це допомагає нам.

Коли люди нехтують Особу та працю Святого Духа, як Бога, то це для них трагедія. Були періоди в історії, коли Його цілком ігнорували. На жаль, і сьогодні у деяких церквах майже не згадують Духа Святого.

ЯКИМ ЧИНОМ МИ МОЖЕМО ЗНАТИ, ЩО ДУХ СВЯТИЙ Є БОГ?

1. Через те, що Він має властивості Бога. У Біблії написано, що Він має ті ж самі властивості та здібності, які мають Бог Отець і Бог Син, а саме: Він всезнаючий, скрізь присутній і всемогутній.

2. Другим доказом того, що Дух Святий є Бог, є той факт, що Він брав участь у творінні (Бут. 1:2).

3. Ісус казав Никодимові, що Дух Святий бере участь у народженні людини згори. Тільки Бог може відродити людину. Апостол Павло говорить, що Дух Святий знає все про Бога, бо Він є Один зі Святої Трійці (1Кор.2:10-11).

4. У чудовому благословенні ап. Павла, яке записане у 2 Кор. 13:13, **Ім'я Духа Святого стоїть разом з Отцем і Сином, Господом Ісусом Христом.** Це остаточно підкреслює божественність Святого Духа.

У Євангелії від Матвія 28:19 знову знаходимо всі три імені: Отця, Сина і Духа Святого. Це доводить те, що кожна Особа Святої Трійці є відмінна, але разом з тим і рівноправна. Включення Духа Святого разом з Отцем і Сином у багатьох місцях Біблії є яскравим доказом того, що Він є також Бог.

ХАРАКТЕР ДУХА СВЯТОГО

Трифундаментальні елементи особистості: інтелігентність, почуття та воля. Іншими словами можна сказати, що кожна Особа має здатність думати, почувати та діяти.

Апостол Павло говорить, що Дух Святий має розум, має думку (Рим.8:27). Ісус сказав, що **Дух Святий є Учитель, Котрий «навчить нас усього»** (Ів. 14:26). Ніхто не може вчити, якщо сам не має знання. Він знає все. Це відноситься до справжньої, реальної особи.

Дух Святий висловлює почуття. Це ще один доказ Його Особистості. Він може засмучуватися або радіти.

Випадок з Ананієм та Сапфірою показує нам, що **Дух Святий може судити та карати людей** (Дії Ап. 5:1-11).

Дух Святий має волю та приймає рішення. Ап. Павло пише до Коринтян про те, що Дух Святий уділяє кожному дари, «як Він хоче» (1Кор.12:11). Це може робити тільки повновладна Особа. Ми можемо дбати про дари (1Кор.12:31), але Дух Святий вирішує, кому їх дати.

Ще один доказ Особистості Духа Святого ми знаходимо у Матвія 12:31-32, де Ісус говорить про те, що **богозневага на Духа Святого є страшним гріхом.** Якщо хтось зневажить свідомо, навмисне благословенного Бога Духа Святого, тому немає прощення.

Отже, все це показує нам характер Духа Святого, Він є Особа толерантна, ніжна та чутлива. Ми мусимо пам'ятати це й не засмучувати Його. Ми мусимо бути обережними.

Сергій Бас

Силою волі ти ніколи не вирвеш корінь гріха, це можна зробити тільки силою Духа Святого.

Дух Святий – це реальна особистість. Він буде рухатися в нас, коли ми народжуємося згори.

Де бажає жити Дух Святий? У нашому серці! **«Чи не знаєте ви, що ви – Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває?»** (1Кор.3:16).

«Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонитись» (Ів. 4:24).

«Бо троє свідкують на небі: Отець, Слово й Святий Дух, і ці Троє Одно» (1Ів.5:7).

УСЬОМУ СВІЙ ЧАС...

Свідчення Романа Мельника

Раніше, коли я гинув у гріхах, гадки не мав, що моє майбутнє так кардинально зміниться, і я отримаю від Бога звільнення від гріховної залежності, понад це – Бог дасть мені люблячу дружину, сім'ю, щирих друзів, і я отримаю цілком нове повноцінне життя! Це справді диво Боже і велике милосердя від Господа. Я постійно бачу, як Бог робить чудеса, в які одразу буває важко повірити. Наприклад, я познайомився з Аркадієм, який живе в Луцьку. То у нього загальний термін ув'язнення 35 років! При останньому своєму ув'язненні він увірував в Ісуса Христа. Він звільнився умовно кажучи, старим і немічним, однак Бог його зцілив, і дав сім'ю! Коли йому було 55 років, він одружився, і ще більше диво – Бог дав йому ще й народження дитини. Це справді диво, яке може зробити тільки Бог.

Дивне Боже знання. У нас добрий і люблячий Бог, Божа милість безмірно велика. Вже декілька років моя сім'я живе в селі Орданівка (Полтавщина), де несуть службу у центрі реабілітації для чоловіків. Сюди мій шлях проклав Бог із міста Суми, де я народився і проживав...

Коли я увірував в живого Бога, то в моєму серці загорілося щире бажання служити Йому. Я вів тюремне служіння, тобто відвідував тюрми, колонії, в'язниці, де свідчив про те, що Бог живий, реальний, Він допоміг мені – допоможе і вам, тільки зверніться до Нього. Моє серце наповнюється сумом, коли бачу скільки людей страждають через гріхи, особливо через алкоголізм, наркотики. Ці люди врешті стають повністю самотніми, кинутими, знедоленими. Їхнє життя зламане. Хто їм може реально допомогти? Лише Господь Ісус Христос. Написано в Біблії, що Ісус Христос якраз прийшов шукати, знайти й порятувати те, що в очах людей вже загибле (Мт.18:11, Лк. 19:10). Слава Йому!

В багатьох церквах успішно діють так звані центри реабілітації, де люди, залежні від наркотиків і алкоголізму, отримують звільнення. Це реально працює! Тому я загорівся бажанням розпочати в Сумах служіння реабілітації. Будь-яка справа починається з молитви, тому ми в Сумах із братами по вірі, однодумцями, молилися та шукали будинок під центр реабілітації, але чомусь Господь не давав нам успіху. Ми шукали дім під такий центр в багатьох селах. Їздили, шукали, молилися... Минуло три місяці. Ми розуміли, що є воля Божа на цю потрібну справу, але не могли зрушити її з місця. «Боже, якщо Ти показав, що є на це Твоя воля, то відкрий – де і коли?!»

На той момент я працював у будівельній фірмі експедитором, розвозив будматеріали по всій Україні. У відрядженні часто знайомився з християнами та відвідував служіння помісних церков. Таким чином відвідав церкву в Овідіополі, де Бог через Свою посудину сказав мені: «Ось, що ти шукаєш, відкрию тобі й не будеш уже шукати!»

Після цього в наступному відрядженні наш транспорт зламався, мені довелося чекати на потрібну запчастину, заночував у знайомого брата по вірі. А в нього були гості, християни з Рівненщини. Я розмовляю з ними, розповідаю про свою потребу, один із них запросив мене приїхати до них у центр реабілітації на Рівненщину, подивитися на місці, випробувати себе

у цьому служінні. Я взяв відпустку власним коштом і приїхав до них разом із дружиною (дружина на жіночу реабілітацію, я – на чоловічу). Минув тиждень, і ми вже прощалися, маючи намір їхати додому, до Сум. І раптом один брат мені каже, що він знає пастора у Диканьці, який молиться за такий центр. А мені вже запропонували переїжджати на Рівненщину, щоби там працювати в реабцентрі, і ми вже розглядали наш переїзд. Але після слів брата про молитву пастора з Полтавщини, у мене в серці виразно пролунало «Диканька!» Вже в Сумах я молився Богу і просив показати мені явно: «Господи, якщо Тобі завгодно, допоможи якимось чином потрапити в ту Диканьку, щоб побачити, чи це Твоя воля...».

І тут мене начальник посилає їхати з вантажем до Полтавщини. Ми приїхали у суботу, довелося просити власників магазинів піти нам назустріч та прийняти вантаж. Останньою точкою відвантаження була Решетилівка, де ми звільнили автомобіль від останніх будматеріалів о десятій годині вечора. Їхати назад втомленими (на ніч дивлячись) було важко. І тут я згадав, що у Диканьці є церква і там зранку служіння... О восьмій ранку я вже розмовляв з пастором цієї церкви з приводу служіння реабілітації. Нарешті Бог зібрав усі пазли, яких не вистачало, мозаїка склалася чітко. Мені просто треба було дочекатися, усьому свій час...

Я не знаю, про що ви молитесь, але знаю, що Бог все бачить і чує: «Ти

мене випробував, Господи, і знаєш мене, коли сиджу і встаю я. Думки мої здала розумієш. Чи ходжу я, чи спочиваю, Ти добре бачиш; Тобі відомі всі мої дороги. Бо ще нема й слова на язиці у мене, а Ти, Господи, вже все знаєш!» (Псалом, 139:1-4).

Бог дає час, Він випробує, навчає. Ти робиш помилки, Бог тебе підіймає і веде далі. Його рука – сильна, Його ведення – високе. Іноді здається, що ти в глухому куті, але в Бога не так – раптом відчиняться двері там, де ти й не міг подумати. Бог має силу на це, якщо ти тільки будеш вірним, не відступиш, не житимеш у наріканні, розчаруванні. Якщо ти продовжиш йти за Ним, виконувати Божі заповіді, любити, прощати, вірити, то обов'язково Бог благословить.

Я молюся за вас, як написано в посланні апостола Павла до Ефесян (3:16-21), щоб Бог «дав вам за багатством слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його у внутрішнім чоловікові, щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й засновані в любові, змогли зрозуміти зі всіма святими, що то ширина і довжина, і глибина і вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб ви були наповнені всякою повнотою Божою. А Тому, Хто може зробити значно більше над усе, чого просимо чи думаємо, силою, що діє в нас, Тому слава в Церкві та у Христі Ісусі на всі покоління на віки вічні. Амінь».

Роман Мельник, Полтавщина, тел. 050-327-49-20

ХРИСТІАНСЬКИЙ РЕАБІЛІТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР

запрошуємо на безплатну
реабілітацію чоловіків

Якщо ви бажаєте звільнення від наркотичної чи алкогольної залежності (чи ваші родичі), запрошуємо в християнський реабілітаційний центр. Нижче декілька адрес таких центрів і телефони відповідальних служителів, на номери яких ви можете зателефонувати і обговорити деталі. **Нехай Господь благословить вас отримати повну свободу від гріхів!**

ПАРХОМІВКА
(Харківщина), Олексій
Томін, тел. 096-963-6242

ОРДАНІВКА (Полтавщина),
Роман Мельник,
тел. 050-327-4920

ЛУБНИ (Полтавщина) Юрій
Дудурич, тел. 066-889-8734

Церква «НОВЕ ЖИТТЯ»
ПОЛТАВА, Валерій
Григорович П'ятигора,
тел. 068-267-3327

Церква «ХЛІБ ЖИТТЯ»
ПОЛТАВА, Сергій
Михайлович Шульгін,
тел.095-070-2798

ВАРВА (Чернігівщина),
Петро Петренко,
тел. 050-635-0135

РІВНЕ, Олег Романюк,
тел. 097-167-5433
(У Рівному, крім
чоловічої, є й жіноча
реабілітація!)

Зустріч з колишніми реабілітантами, які звільнилися від наркотичної і алкогольної залежності в християнському центрі реабілітації (м. Рівне) упродовж 2020-2021 рр.

Слова Ісуса Христа: «Кажу вам істину: кожен, хто робить гріх, – раб гріха... ЛИШЕ ТОДІ ВИ СПРАВДІ БУДЕТЕ ВІЛЬНІ, КОЛИ СВОБОДУ ДАСТЬ ВАМ СИН» Ів. 8:34-36

ТИ МОЖЕШ РОЗПОЧАТИ НОВЕ ЖИТТЯ З БОГОМ!

Роман Техно: «Я думав, що втратив останню надію, однак, почувши про Бога, в моєму серці зажеврила надія...»

Мені 38 років, родом з міста Хорол. Господь явив милість наді мною, зробив велике чудо в моєму житті. До того часу, як зустрів Господа, як Його впізнав, як відчув Його безмежну любов, я був дуже великим грішником, мав тяжкі залежності від алкоголю та наркотиків. Через такий спосіб життя, я стрімко котився в погібельну прірву. Якби не Господь, мене б уже на цьому світі не було. Я впадав в тривалі запої. Останній запій тривав близько 15 днів. Я був залишений сам на себе, усіма покинутий і нікому не потрібний. Мені було так погано, я був у такому відчаї, що вирішив закінчити своє нікчемне життя самогубством. На той час хибно думав, що через самогубство за раз покінчу зі своїми мученнями, стражданнями, проблемами. Це так ворог людської душі, сатана, намовляє й обманює грішників. Самогубство не розв'язує проблеми, бо самогубець навки губить свою безсмертну душу і прирікає її на вічні муки.

Я того не знав, і тому шукав в гаражі міцну мотузку для здійснення такого наміру, але не знайшов потрібної.

Вирішив повіситися, бо думав, що це більш надійний і швидкий спосіб. Електроліт чи якийсь розчинник не давав гарантії швидкої смерті. Я зміг дочекатися ранку і пішов в будівельний магазин. Мені вдалося у знайомого продавця випросити в борг чотири метри нової мотузки. Я обдурих його, що мені мотузка потрібна для того, щоб витягти відром воду з колодязя. Я залишив мотузку в магазині, а сам пішов у поліцейський відділок, бо був вівторок, і саме в цей день мені потрібно щотижня відмічатися в поліції. Подумав, що на всяк випадок відмічуся, щоб поліцаї ненароком не завадили мені здійснити задум суїциду. Однак від пильного погляду начальниці мені не вдалося приховати пригнічений стан – таким вона мене раніше ніколи не бачила. І ця жінка одразу мені запропонувала пройти реабілітацію в християнському центрі. Коли начальниця сказала, що там Бог, то миттєво у моїй свідомості мовби світло блиснуло. Я думав, що вже втратив останню надію, однак зі словами про Бога у мене десь глибоко у серці зажеврила надія...

Начальниця, мудра жінка, вона одразу потелефонувала пастору церкви Миколі Хомичу, він приїхав автомобілем і відвіз мене в місто Лубни, де я познайомився з Ігорем Йосиповичем, пастором церкви «Ковчег». А звідти мене в той же день відвезли в центр реабілітації, в село Мацківці. Я був під враженням, що зі мною так панькаються і приділяють мені увагу поважні пастори. Я був усіма відкинутий, мене скрізь проганяли, як собаку, а тут така увага, мовби я не останній брудний грішник, а якась знаменита персона.

У цьому центрі я справді відчув любов Божу. До мене уважно відносилися, а хто я такий? Я побачив щирість в очах братів, які були у цьому будинку милосердя. Ніякого зиску, матеріальної вигоди їм від мене не було, вони все

робили в ім'я Ісуса Христа, в Якого вірили. Я тоді подумав: справді є живий Бог, якщо є такі щирі люди. Реабілітанти один одного називали братами, вони переконливо свідчили мені, як їх Бог звільнив від наркотичної та алкогольної залежності, і Він сильний й мене звільнити.

У той же вечір було богослужіння в цьому центрі, приїхав пастор з Лубен. Коли за мене особисто молилися, то я отримав особливі, нові почуття в собі, про що раніше не знав і не мріяв... Звичайно, що думки про самогубство я облишив (та мотузка так і залишилася в магазині), хоч мене турбувало інше. Коли ми полягали спати, я дуже боявся, що мене схопить біла гарячка, як зазвичай було раніше... Однак по пораді братів, я почав вже сам звертатися в молитві до Бога: «Господи, прошу Тебе, не допусти, щоб мене вхопила ця гарячка. Я обіцяю, що буду Тобі служити скільки буде ще тут мого життя!» І на велике диво для мене у моєму серці пропав страх, і я заснув. Коли вранці прокинувся у порівняно нормальному стані, то зрозумів, що є живий Бог. За людськими мірками ніяким чином не могло ось так бути зі мною, тим більше, що ніяких медичних препаратів я не вживав. То як так могло все статися? Тільки надприродна сила – сила Божа – це здійснила наді мною. Алілуя! Зазвичай після такої тривалої інтоксикації алкоголем організму я виходив із запою не менше десяти днів, а тут обійшлося тільки трьома днями. У неділю на богослужінні (у церкві в Лубнах) я вже був здоровим, мене не трясло, і я нормально почувався. А коли почув пісні, які співали у церкві, то не міг стримувати сліз – так ці пісні торкнулися моєї зболеної душі. За алкогольним і наркотичним дурманом я й не знав, що є такі пісні...

Почалася моя реабілітація. Мені довелося відвідати Львів, де я ще більше

відчув Божу присутність і близькість з Богом. Господь живий і реальний, Він чує і допомагає! Слава Йому!

Пісня «Ісус – Ти найкращий друг!» стала моєю улюбленою, я справді переконався в правдивості цих слів.

В Ісусі Христі я набув нових, щирих друзів, духовних наставників, до яких можу завжди звернутися за порадою. Я став повноправним членом церкви, став служити Господу в міру сил та здібностей. Нині відповідаю в церкві «Ковчег» за служіння місії «Гедеон». Вже скоро виповниться чотири роки, як Бог звільнив мене від гріхів. Дякую Богу, що в моєму житті збулися слова Ісуса Христа: **«Отож, якщо Син визволить вас, то справді будете вільними!»** (Ів.8:36). Понад це, Бог дав мені й сім'ю! Моя дружина Людмила очікує на народження нашої дитини! Це велика милість Бога до мене, бо я раніше не міг і мріяти про це і про багато інших прекрасних речей, якими Бог огорнув моє нове життя – життя з Богом.

Роман Техно, м. Лубни, тел. 095-624-3137

ТРІЙЦЯ

Вчення про Трійцю – незбагненна, але все-таки безпомилкова доктрина Святого Письма. Докладно вивчивши це питання, Джонатан Едвардс відзначив, «що вчення про Трійцю – це найвища та найглибша з усіх божественних таємниць». Незважаючи на те, що повнота вчення про Трійцю знаходиться далеко за межами людського розуміння, Бог гранично ясно відкриває Себе на сторінках Біблії – **ОДИН ВІЧНО СУЩИЙ БОГ У ТРЬОХ ОСОБАХ**.

Звичайно, це не означає, що Біблія представляє нам трьох різних богів (Повт. Зак.6:4). Правильніше розуміти, що Бог – це три Особи однієї сутності; божественна сутність єдина і неподільна, вічна і діє одночасно в трьох Особах одного божества – Отця, Сина та Святого Духа.

Писання ясно говорить, що ці три Особи є одним, і є одним єдиним Богом (Повт. Зак.6:4). Євангеліє від Івана 10:30 і 33 пояснює, що Син і Отець є одним: **«Я й Отець – Ми одне!»** 1Коринтян 3:16 показує нам, що Отець і Святий Дух є одним. Послання до Римлян 8:9 ясно говорить, що Син і Святий Дух є одним. А також Івана 14:16, 18 і 23 показує, що Отець, Син і Святий Дух є одним: **«І вблагаю Отця Я, і Втішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував,**

Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його. Його знаєте ви, бо при вас перебуває, і в вас буде Він. Я не кину вас сиротами, Я прибуду до вас!... Ісус відповів і до нього сказав: Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього».

Крім того, при існуючій єдності в Трійці, Слово Боже жодним чином не заперечує одночасного існування та індивідуальності кожної з трьох Іпостасей Божества. Іншими словами, Біблія ясно каже, що існує лише один Бог (а не три), але Він є Триєдиний.

У Старому Завіті Біблія розкриває поняття Трійці декількома способами. Наприклад, ім'я Елохім («Бог») – це іменник множини, яке може означати численність (пор. Бут.1:26). Це відповідає факту, що займенник множини («ми») іноді використовується для опису Бога (Бут.1:26; Іс.6:8). Є ще більш конкретні тексти, де ім'я Бога застосовується до більш ніж однієї особи в тому самому тексті (Пс.109:1; Бут.19:24). А також є уривки, де видно діяльність усіх трьох Іпостасей Божества (Іс.48:16; 61:1).

Новий Завіт багатозначно спирається на ці істини, відкриваючи їх чіткіше і зрозуміліше. Формула хрещення в Матвія 28:19 вказує на всі три Особи Трійці: **«Тож ідіть, навчіть усі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, Сина і Святого Духа».** У своєму апостольсь-

кому благословенні ап. Павло підкреслює ту саму істину. Він пише: **«Благодать Господа нашого, і любов Бога Отця, і спілкування Святого Духа з усіма вами»** (2Кор.13:14). Інші уривки Нового Завіту також розшифровують славні істини про Триєдиного Бога (Рим.15:16, 30; 2Кор.1:21-22; Еф.2:18).

При описі Трійці в Новому Завіті ясно розрізняються три Особи, які діють одночасно. Це не просто форми або прояви однієї особистості, яка іноді діє як Отець, іноді як Син і іноді як Дух. При хрещенні Ісуса Христа вся Трійця діє одночасно (Матв. 3:16-17), Син приймає хрещення, Святий Дух сходиться згори, і Отець говорить з неба. Сам Ісус молився Отцеві (пор. Матв. 6:9). Він обіцяв благи Отця і Він пошле Духа (Івана 14:6), просив Отця прославити Його (Івана 17:5). Ці дії не мали б сенсу, якби Отець і Син не були двома окремими Особами. В інших місцях у Новому Завіті Святий Дух є Заступником перед Отцем від імені віруючих (Рим.8:26), як і Син, який також є нашим Ходатаєм (1Ів.2:1). І знову в наявності індивідуальність кожної Особи.

Біблія ясно говорить: існує тільки один Бог, в той же час Він існує і завжди існував у трьох Особах – Отець, Син та Дух Святий (пор. Івана 1:1-2). Заперечення чи неправильне розуміння Трійці означає заперечення чи неправильне розуміння природи Самого Бога.

Джон Мак-Артур

Анатолій Ізотов: «Бог зі Свого великого милосердя зняв з мене тягар гріхів!»

Я народився у містечку Вилкове (Одещина), там, де Дунай впадає у Чорне море. На жаль, з дитинства про живого Бога я нічого не знав. Мої батьки дбали про мій матеріальний добробут, постійно працювали, а я був відданий сам на себе. Відповідно, я не знав, як правильно жити. До армії ще все було більш-менш ззовні пристойно, я повернувся з армії бадьорим та фізично підтягнутим. Мені здавалося, що мені море по коліна і гори по плечу. Я думав, що попереду маю щасливе та світле майбутнє. Але щось пішло не так. Я не знав, що за кожен свій непристойний вчинок, рано чи пізно, приходить розплата. «Що посієш те й пожнеш!» – так каже Слово Боже. Зі своїми друзями я став відриватися на повну силу, жив розгульно. Спочатку ми випивали потроху, але незабаром наша пристрасть до алкоголю перейшла в тривалі запої.

Настав момент, коли я втомився від такого життя. Моя душа знемагала, мучилася. Я шукав вихід із тупикової ситуації, але не знаходив (ще й тому, що не знав де його шукати). А якщо серйозно так подумати, то душа кожної людини (як би, здавалося, вона далеко не була від Бога) християнка. У кожній душі є щось таке, що тягнеться до Бога, тому що людина – Боже творіння.

Однак ще є ворог людської душі – диявол зі зграєю бісів і численними знаряддями, якими звели (і зводять) багато людських душ у пекло, в погібель. У диявола багато грішників на службі, через яких він спокушає душі, незатвержені в Божій істині. Ось такі «друзі» з'явилися і в мене, запропонувавши мені безплатно скуштувати легкі наркотики. Я шукав вихід позбавитися від постійного похмілля, і коли спробував наркотики, з'явилося нове відчуття, голова зранку не боліла. Але це були помилкові відчуття – тіло, підсажене на наркотики, дуже швидко набуває наркотичної залежності. І вже ти не думаєш про кайф, а про те, де дістати чергову дозу зілля, щоб не було тілесних мучень. Доводилося заливати себе алкоголем, щоб притупити наркотичну ломку, але нічого не допомагало.

Все більше потрібні були гроші, я змушений був тяжко працювати. Якимось у лісі, під час валки дерев, через легковажність пошкодив хребет. Також мені доводилося розвантажувати

торгові судна. Через молодечу зухвалість на здоров'я я не зважав, і у мене запалився сідничний нерв, з'явилися серйозні проблеми з хребтом, попереком, ноги почали відмовляти. І тоді черговий посланець сатани, який прийшов до мене під маскою друга, люб'язно запропонував мені опіум, щоб притупити біль у тілі... Стало легше. І я підсів на опіум, потрапив в наркотичну залежність. Дози збільшувалися, дійшло до того, що з дому виніс усі речі, які міг винести. Зі здорової молоді людини, спортивного статури, я перетворився на кволого і хворого бомжа. Моє серце стало запеклим через гріхи, перетворилося на камінь, навіть материнські сльози мене не чіпали. При зустрічі з матір'ю я думав тільки про те, щоб у неї ще щось вкрасти. Рідна мама втратила надію, що з мене може вийти щось путнє. Якимось вона сказала мені, що вже виплакала всі сльози, вона просила мене поїхати кудись, щоб вона не бачила мене, інакше вона помре ще швидше, ніж я.

Був Новий рік, я блукав безцільно вулицею, як бродячий бездомний пес, нікому не потрібний. Навіть мати відмовилася від мене. Мені було всього 25 років, але я відчував себе хворим та немичним дідусем.

Я разів п'ять намагався кинути колотись, але не міг, вистачало на місяць-два, і знову починалося коло пекла, з ще більшими дозами. І на той момент Бог виявив мені милість тим, що я потрапив до в'язниці. Для мене це була можливість ізоляції від наркотиків на три з половиною роки. Але головна милість Бога була в тому, що мені хтось подарував Новий Завіт, і я мав бажання читати Євангеліє. Вісім місяців я був у в'язниці й читав Євангеліє. Потім мене розподілили до табору, потім на вільне поселення, і там я продовжив читання... У цьому теж милість Бога до мене, бо багато людей мають у своїх домівках Євангеліє, але не читають його. А Слово Боже, коли проникає у наше серце, має силу зцілювати, оживляти душу: **«Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від всякого обосічного меча, проходить воно аж до поділу душі й духу, суглобів та мозків, і здатне судити думки та наміри серця»** (Євр.4:12). Це тепер розумію ці слова апостола, а на той момент я про це не знав, а просто читав Боже Слово, мало що розуміючи з прочитаного.

Я боявся знову вийти на волю, розуміючи, що наркотики можуть знову взяти мою душу в полон. Кожен грішник – раб гріха, і він не може самотужки звільнитися, тільки Бог має силу дати свободу від будь-якого гріха, яким би він не був тяжким.

Якимось я відвідав церкву на зоні, куди приходили ув'язнені, здебільшого – по білий хліб (там задарма його давали). Коли під час служби заспівали псалом, щось сталося в моїй душі, що не залежало від мене – це була милість Бога до мене. Мені стало легко, ніби я злетів, радість і спокій наповнили мою внутрішність. Наче ангели навколо співали... Це незабутнє почуття... Я повернувся до барака, знову побачивши навколо себе злі та сірі обличчя. Але це світле почуття спонукало мене все більше шукати живого Бога. І тут знову Бог, дивлячись на мучення моєї душі,

послав до мене Свого слугу. Я зустрів християнина, народженого згори. Я інтуїтивно потягнувся до нього, почав спостерігати за ним, дивуючись його позитивному та радісному настрою, попри те, що все навколо було похмурим, моторошним, безрадісним.

Цей християнин познайомив мене з живим Богом та церквою, де поклонялися Богові у душі та істині. Спочатку я насторожено поведився, був стороннім споглядачем у цій церкві, бо вважав себе православним. Коли у неділю почув проповідь священника, то мені здавалося, що він все знає про мене, він розповів усе моє життя, розкрив усі мої проблеми. Хто йому розповів? Але потім проповідник показав мені вихід, вказавши на Ісуса Христа. Я вже сам багато разів проповідував і іншим свідчив про Ісуса Христа, але не кожен приймає моє свідчення. **Той, хто слухає Боже Слово, повинен мати віру в Бога. Віра в Бога – це теж Божий дар і велика милість від Господа.** Напевно, хтось молився за мене, слізю просив Господа про моє покаяння, і Бог почув і не забарився з відповіддю. Слава Господу!

Бог Духом Святим говорив до мене через проповідника. Я почав відвідувати цю церкву і настав момент, коли я зрозумів, що мені потрібно встигнути покаятися. На мене найшов страх, я боявся, що якщо не встигну покаятися, тоді моя душа навіки загине. Ворог людської душі, сатана, всіляко перешкоджає покаянню грішника. Я внутрішньо хотів покаятися, але кілька разів не зміг цього зробити, ніби мене хтось тримав кліщами. Коли ж у черговий раз знову пролунав заклик до покаяння, я нарешті зміг за милосердям Божим вибігти вперед до вітваря.

Я зробив перший крок, а далі повів Господь. У мене був цілий перелік моїх гріхів, приготовлений заздалегідь, але я тільки й зміг сказати: «Господи, пробач мені!», а потім залився сльозами. Було таке відчуття, наче вогонь пройшов по мені. Я розумію, що в той момент було не тільки моє покаяння, але й звільнення від гріховної залежності, прокляття та бісів, що мордували мою душу. Коли я встав з колін, то

відчув незвичайну легкість, ніби був повітряною кулькою. Понад тиждень у мене не сходила усмішка з обличчя. Ті, хто мене знали раніше, подумали, що в мене щось трапилось із головою. Вони бачили зовнішні зміни, але головне було всередині моєї душі – Бог за Своєю великою милістю зняв з мене тягар гріхів, який подібно до кам'яної брили, душив мою душу.

І далі Господь повів мене люблячою рукою. Я прийняв водне хрещення на 51 зоні, тим самим засвідчивши, що мої гріхи обмиті кров'ю Ісуса Христа. Тоді на плаці вишикувалися всі ув'язнені (понад 2 тисячі осіб), а ми, що четверо повірили в Ісуса Христа, урочисто обіцяли служити Богові. Всі стояли в чорних робах, а тільки ми були в білому одязі. Мені здавалося, що ще трохи й перед нами відкриється Небо, і ми побачимо небесний Єрусалим...

Після хрещення я був пів року на вільному поселенні. Саме там зрозумів, що мені потрібна сила Святого Духа, щоб мати перемогу над спокусами й мати успіх у духовному становленні. Мені давали найважчу роботу, щоб зламати мою віру. Але Господь давав мені силу. Я постійно молився і нарешті пережив хрещення Святим Духом...

Після звільнення одразу приєднався до помісної церкви та став щиро служити Богові. Особливо часто відвідував лікарні, засвідчуючи про живого Ісуса Христа. В одній із лікарень зустрів Олю, яка стала моєю дружиною.

За всіма діагнозами лікарів я не міг мати дітей. Я навіть не міг уявити, що мені посміхнеться таке щастя. Бог благословив і сьогодні у нашій сім'ї вісім дітей. Незабаром наш старший син одружуватиметься (на фото відсутній старший син - ред.). Ми молимося всією сім'єю разом у церкві.

Я прошу вас, хто читає ці рядки, молитесь за ваших дітей, ведіть їх до церкви, поки їх ще можна нести на руках або вести за руку. **Наставляйте дітей на правдивий шлях, щоб вони з дитинства дізналися про Бога живого і пізнали істину, а істина лише в Ісусі Христі та святій Євангелії.**

Продовження на стор. 7

Олена Грицик: «Бог наповнив моє серце Своєю любов'ю!»

СВІДЧЕННЯ, СПОГАДИ

Я народилася в 1931 році в селі Боршевичі (тоді це ще була територія Польщі, а нині – Львівщина). Мої батьки по тих часах жили заможнo, бо мій дід Андрій декілька років був в Америці й заробив там добрі гроші. Він побудував простору хату, де збиралися віруючі Богу молитися. Як проходило зібрання, ми, діти, сиділи в сусідній кімнаті та через відчинені двері дивилися, як дорослі співають, читають Слово Боже, моляться духом. Мій тато Микола був пресвітером тієї церкви. Біля нашого двору недалеко протікає річка, і я пам'ятаю, як він хрестив у воді тих, хто обіцяв служити живому Богу. Тоді таких віруючих було мало, то зібралося усе село дивитися на те хрещення...

Спочатку було все добре, а потім прийшли з Московії комуністи... Через те, що мій тато був активним християнином, і мої батьки були добрими господарями, то усю нашу сім'ю оточив загіт енкаведистів і нас арештували, а потім депортували в Сибір, в Омську область. Мені тоді було усього дев'ять років. А нас у батьків було шестеро дітей. Мама хотіла щось взяти для

дітей, то повидирали з рук, нічого не дали взяти з собою з речей (у чому були, у тому й повезли). Але тато зміг запхнути в пазуху Біблію, а мама – Псалмоспіву.

Пам'ятаю, як нас везли упродовж цілого місяця в товарному вагоні, переповненому такими ж страждальцями, як ми. А це була зима. Товарняком нас везли до Омська, а далі вантажними автомобілями, потім саньми, запряженими кінями. Нас привезли в тайгу, поселили в барак, де були двоповерхові нари. Ми розмістилися на нижніх нарах, бо малі діти.

Було дуже важко. Тата одразу забрали працювати на лісоповал. Мама також обтесувала стовбури. В бараці була кухня-плитка на всіх поселенців, а нас було десь 30 сімей. Пам'ятаю, як мій дід також змушений був тяжко працювати (а йому було вже понад 70 років), він обморозив кінцівки, потім помер. Бабуся ходила по тамтешніх селах, працювала, вона вміла гарно прости льон. А я допомагала мамі різати той льон. Увесь наш одяг був самотканий із льону.

Через рік тата посадили в тюрму на два роки, бо він не заявив на чоловіка, який в кишеню прихопив трохи зерна. А мій тато нічого не брав. То він через два місяці помер, бо заразився на черевний тиф. Тоді там вмирало багато людей, трупи яких загортали в загальну яму. Ми залишилися самі, з мамою... Вона пішла працювати в колгосп. Ми голодували, жєбрали по селах. Там переважно жили депортовані білоруси, які жили трохи краще, бо були там давніше.

У нас не було нічого з одягу і взуття, тільки те, що самі зуміли зробити із льону. Я навчилася робити собі взуття із льону, зробила собі, а потім – брату, сестрам, мамі. Там було багато поляків, переважно інтелігенції. Вони дуже часто вмирали. Потім Польща домоглася від радянської влади віддати депортованих поляків. Моя

мама також записалася полькою, через що отримала дозвіл на виїзд. Пам'ятаю, як ми разом з поляками пливли пароплавом по річці Іртиш. Вони співали свої гімни, раділи, що повертаються додому. Ми пішки прийшли на вокзал в Омську, і далі товарним потягом, який вже ніхто не охороняв, поїхали на захід. Діти-поляки нас принижували, що ми, українці, затесалися до них (хоч ми розмовляли польською мовою). Потім ми втекли з того вагону, коли вже були у Білорусі. Чудом перекладними добралися до Луцька, а потім – до Львова. Пішки, полями, йшли до свого села.

Усього сім років ми прожили в Сибіру. За ці тяжкі роки наша мама не розчарувалася в Бозі, вона скрізь нас, дітей, просила молитися разом з нею. Вона і в заслання співала пісні про Бога. Її запрошували співати на поминках, похоронах. Я також її допомагала співати.

Ми повернулися до своєї хати, де на той час жила мамина сестра з сім'єю, бо її хата згоріла.

В нашому селі також було важко жити, але це вже було вдома, на рідній землі. Мама до кінця свого життя зберегла віру в Бога. Вона недовго прожила після повернення з Сибіру. У нас не було документів, якийсь чоловік виробив документи на нашу хату і нас вигнали з нашої домівки. Я тоді вже пішла на заробітки по людях у Винники. Пізніше знайшла постійну роботу на швейній фабриці у Львові, де працювала до пенсії.

Я вийшла заміж за невіруючого хлопця, який дев'ять років відбував покарання. Я бачила багатьох таких людей у Сибіру, як їм тяжко було, можливо, через це виявила до нього милосердя і погодилася на шлюб... Нелегко було з ним жити. У нас народилося двоє дітей. На жаль, я до церкви не ходила, жила світським життям, як переважна більшість жителів СРСР, хоч про Бога ніколи не забувала... Усі роки відчувала порожнечу у своїй душі, мій

дух томився за Богом. Одного разу побачила на базарі Біблію, купила її та стала читати, почала відновлювати ту віру, яку мені з дитинства прищеплювали батьки. Потім у Львові почала шукати євангельську церкву. Запитувала перехожих, чи хто знає, де Дім молитви? Ніхто не знав, де такий дім, нарешті один чоловік мене направив до такої церкви. Я не просто йшла, а мовби летіла до того Дому. Коли прийшла, то мовби додому повернулася. Був ранок, там нікого не було, але Дім молитви був відчинений. Я зайшла всередину, впала на коліна і стала дуже плакати, молилася і просила прощення за всі роки, коли жила без Бога. Відчула у своєму душі, що живий Бог присутній на тому місці. Його любов огорнула всю мою внутрішність...

Щонеділі почала відвідувати богослужіння, потім прийняла святе водне хрещення (сама попросилася охрестити мене)...

Дивлячись на роки життя, які залишилися позаду, на всі ті труднощі, повні невір'яння, приниження, можу сказати, що всім своїм винуватцям пробачила, хоч довгий час дуже тиснула образа. Дякую Богу, що Дух Святий дав силу для цього. Бог є любов, Він Духом Святим наповнив моє серце Своєю любов'ю. Я реально відчула Божу любов. Бачу, що людям з цього грішного світу нелегко набути віру в живого Бога. Треба особисто зробити рішучий крок до Господа, впасти в Його обійми... Бажаю усім читачам в молитві відчувати Божу присутність і служити Йому щирим серцем.

На сьогодні мені вже 93 роки. На цей поважний вік Бог дає мені здоров'я, пам'ять, тверезий розум. Я маю місце, де жити, маю що їсти, у що вдягнутися. Дякую Господу за все, що маю, Бог тримає моє життя у Своїх руках. Вірю і надіюся, що попереду блаженна вічність з Богом.

Олена Грицик (Комедяк), м. Львів

Закінчення, початок на стор. 6

Наша сім'я мешкала в однокімнатній квартирі на третьому поверсі. Ми молилися за нове житло. Я далі Одещини не планував їхати, однак Бог повів Своїм шляхом. Мене друг запросив попрацювати на будівництві в Чернігівській області, а потім він запропонував переїхати туди всією сім'єю, і ми ухвалили таке рішення. Шість років ми прожили в селі неподалік Прилук. Потім за збігом обставин я познайомився зі служителями церкви з Полтавщини, Василем та Романом. Під час чергової зустрічі з ними вони запросили нас до Опішні, щоб ми там працювали, як місіонерська сім'я. Ми погодилися...

Переконаюся на прикладі мого життя, як Бог із того, хто нічого не значить, може явити Своє диво. У моєму житті було явлено багато Божого милосердя. І сьогодні милість Божа оновила наді мною, над моєю сім'єю, і ми всі живі завдяки милості Божій. Слава Йому за все! **«Оце я нагадую серцю своєму, тому маю надію: Це милість Господня, що ми не погинули, бо не скінчилося Його милосердя, нове воно кожного ранку, бо велика вірність Твоя! Господь – це моя доля, говорить душа моя, тому я надію на Нього складаю!»** (Біблія, Плач Єремії, 3:21-24).

Анатолій Ізотов,
с.мт Опішня, Полтавщина

ЯКЕ НА СМАК СЛОВО БОЖЕ?

До чоловіка, який працював на присадибній ділянці, зайшов книгоноша і запропонував йому Новий Заповіт. Той подивився і скептично сказав:

– Ви кажете, що ваша книга є Словом Божим, що вона дуже потрібна для духовного життя. А як ви це мені доведете?

– Спробую, – сказав книгоноша. – От дивлюся я на ваші груші – вони такі гарні! Жаль тільки, що несмачні.

– Як це несмачні? – образився садівник. – Тож ви ж їх не куштували! А хто їх не куштував, той і смаку не уявляє. Ось, візьміть, поїжте, тоді й судіть!

Книгоноша відкусив грушку і вигукнув:

– Справді, дуже смачно! Бачите, як можна помилитись! А тепер зробіть те саме з моєю книгою, що я зробив із вашою грушкою. Скуштуйте її, прийміть сказане в ній серцем. Зробіть так, як вона радить, тоді переконайтеся, який це скарб для душі.

«Скуштуйте й побачте, який добрий Господь, блаженна людина, що надію на Нього кладе!» (Псалом, 33:9)

ДОВІРЯЙ БОГУ!

Ти розслабляєшся в літаку, хоч навіть не знаєш пілота.

Ти засинаєш у поїзді, хоча не знайомий з машиністом.

Ти спокійно сідаєш у маршрутку і їдеш на роботу, хоча вперше бачиш водія.

Ти стоїш на борту корабля і, посміхаючись, фотографуєш захід сонця, хоча навіть не бачив капітана.

Чому б тобі не зберігати спокій у житті, знаючи, що Бог про все подбає? Просто довіряй Богові, і Він все вирішить!

«Спокійно лягаю і сплю, бо Ти, Господи, єдиний даєш мені жити у безпеці» (Біблія, Псалом 4:9)

«ГОСПОДИ, ДОПОМОЖИ!»

Я чув розповідь про те, як один працівник атеїстичної радянської системи соромив дідуся, який пройшов усю війну і повернувся живим: «Де твій Бог? Що ж Він тобі не допомагає?» Старий християнин відповів молодому атеїсту: «На війні я бачив багатьох, від простих солдатів до генералів, і коли було страшно бомбардування, ніхто з них не кликав Сталіна допомогти, а всі кричали: «Господи, допоможи та збережи!»

Навіть у народі кажуть: коли тривога, то душа людини волає до Бога.

Анатолій Ізотов

МОЛИСЬ ЗА УКРАЇНУ!

У цей складний час для усієї України Церква молиться за наш край, щоб Бог зупинив війну та дав Свій мир у кожне серце. **Бог з нами поруч і чує молитви кожної людини!**

Будь ласка, щодня читайте і досліджуйте Святе Письмо (Новий Завіт, Біблію, Євангелію) та моліться Богу молитвою «Отче наш», а також звертайтеся в молитві до Бога простими словами від щирого серця.

«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Біблія, Євангелія від Івана 3:16)

Отче наш, що живеш на небесах!

Нехай святиться ім'я Твоє. Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний дай нам

сьогодні. І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим. І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого, бо Твоє є Царство і сила, і слава навіки. Амінь.

Євангелія від Матвія 6:9-13

ДУХ СВЯТИЙ – ТРЕТЯ ОСОБА БОГА ЦИТАТИ З НОВОГО ЗАВІТУ ДЛЯ РОЗМІРКОВУВАННЯ:

«Нам же Бог об'явив Духом, бо Дух досліджує все, навіть глибини Божі. Хто бо з людей знає, що в людині, як не дух людський, що у ній? Так само й того, що в Бозі, ніхто не знає, крім Духа Божого» (1Кор.2:10-11).

«Дух Божий творив мене, і подих Всесильного мене оживлює» (Йова 33:4).

«А Утішитель – Дух Святий, Якого Отець пошле в Моє Ім'я, Той вас навчить усього і пригадає вам усе, що Я вам говорив» (Ів.14:26).

«Адже Бог не дав нам духа страху, але духа сили, любові й розсудливості» (2Тим.1:7).

«Хіба ви не знаєте, що ваші тіла – це храм Святого Духа, Який є у вас і Якого ви маєте від Бога, і що ви не належите самим собі?» (1Кор.6:19).

«І проситиму Я Отця, і дасть Він вам іншого Утішителя, щоб з вами був повіки» (Ів. 14:16).

«Як прийде Утішитель, Якого зішлю вам від Отця, Дух істини, який від Отця походить, то Він і свідчитиме за Мене» (Ів. 15:26).

БОГ ВІДКРИВ НАМ ДВЕРІ...

Сьогодні, як ніколи раніше, ми спостерігаємо зацікавлення і спрагу людей до Божого Слова. У нашій церкві завжди є нові люди. Слава Богу!

Коли ми три дні ходили по домівках і вітали господарів зі святом, мені прийшла думка: «Кожного, хто скаже, що вже старий (чи стара) я буду кликати до молитви покаяння!» І таких людей виявилось в кожному селі, яке ми відвідували, чимало. Ще більше радості було, коли старенькі господарі звершували молитву покаяння (ніхто з них не відмовлявся молитися!). Один випадок опишу. На другий день свята в селі Білки вже увечері, збираючись завершувати вітання, ми побачили здалека один дім, в якому була відчине-

на навстіж хвіртка. Ми направились туди, міркуючи: «Ну ще сюди й тоді додому». Я постукав у двері – тиша, штовхнув двері – відкриті, зайшли в коридорчик, постукав в другі двері до кімнати – тиша... Відкрив і ці двері, а там треті двері! Стукаю далі... Аж раптом засвітилося світло, ми почули старечий голос. До нас вийшла бабуся і каже: «Як ви сюди потрапили? Я вже замкнулася, лягла спати». Ми кажемо, що все було відкрито, і ми прийшли вас привітати святковим співом. Ми почали співати – одну, другу пісню... Бабуся розчулилася, плаче, а потім каже: «Я постійно розмовляю з Богом, але ж я така стара, мені 96 років, і я так багато чого не знаю». Я почав їй розповідати Євангелію і питаю: чи хоче вона бути з Богом на небесах? Вона зі сльозами говорить, що дуже хоче. Я запропонував їй помолитися «Молитвою покаяння». Вона дала згоду. Я молюся, а вона повторює. Повторивши декілька речень, вона перебиває мене і просто в сльозах говорить: «Я так щодня молюся...».

Ми завершили спілкування з бабусяю спільною щирою молитвою за неї. При виході з її хати бабуся сказала: «То так треба було, щоб я не закрилася, а тепер я вже з Богом можу йти закриватися та й лягати спокійно спати».

Проста зустріч, але так важливо це робити, бо ще так багато людей, які потребу-ють живої Євангелії.

Іван Бричка, Житомирщина

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ ГРІШНИКА

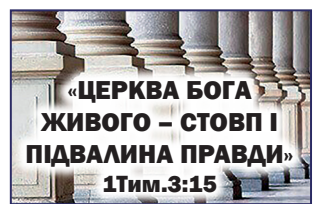
ОТЧЕ НЕБЕСНИЙ!

В ім'я Ісуса Христа будь ми-

лостивий до мене, грішника, і пробач всі мої гріхи. Зайди Духом Святим до мого серця, очисти мене від усякого гріха. Господи Ісусе, будь моїм Спасителем і Пастирем! Керуй надалі усім моїм життям. Я сповідаю Тебе, Ісусе Христе, своїм Господом Богом і Спасителем. Я вірю, що кров Ісуса Христа пролилася й за мої гріхи. Я дякую Тобі, Боже, за те, що чуєш мою молитву, і я з повною вірою приймаю спасіння в ім'я Ісуса Христа. Амінь.

СЬОГОДНІ, ЯК ПОЧУЄТЕ БОЖИЙ ГОЛОС, НЕ РОБІТЬ ЗАКАМ'ЯНИЛИМИ ВАШІ СЕРЦЯ!

«ЦЕРКВА БОГА ЖИВОГО – СТОПІ ПІДВАЛИНА ПРАВДИ»
1Тим.3:15

Сьогодні немає часу, завтра не буде сил, а післязавтра може не стати нас...

ПОСПИШИ ПРИМИРИТИСЯ З БОГОМ!

НЕ ЗАЛИШАЙСЯ НАОДИНЦІ ЗІ СВОЇМИ ПРОБЛЕМАМИ!

СПИШИ ДО ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ!

Там щирі люди, які люблять Бога. Вони завжди тобі допоможуть!

ВИХІД Є!

ІСУС ЛЮБИТЬ ТЕБЕ!

Запрошуємо:

ШЛЯХ ДО ПРИМИРЕННЯ З БОГОМ ЛЕЖИТЬ ЧЕРЕЗ ПОКАЯННЯ В ГРІХАХ В ІМ'Я ІСУСА ХРИСТА

РАДІОПЕРЕДАЧА «ЖИВА НАДІЯ»

ТРАНСЛЮЄТЬСЯ ЩОНЕДІЛІ о 16-05 та щоп'ятниці о 21-10 на хвилях «СВІТЛОГО РАДІО»; щовівторка та щочетверга о 18:00 за київським часом на українському радіо «МЯК ВІРИ»

Сайт радіопередачі «ЖИВА НАДІЯ»: www.dorogadoboga.com.ua

Ви можете БЕЗКОШТОВНО замовити в нашому офісі в Києві Новий Завіт та деякі інші християнські книги.

АДРЕСА ДЛЯ ЛИСТІВ:

Ненсі Зінчик
радіопередача
«Жива надія»
вул. Онискевича, 3
м. Київ, 03115